

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2024. augusztus 15.
(csütörtök)**

Szepesy László

30. NEM MINDEGY, HOGYAN IMÁDOD AZ URAT!

Énekek: 24,1-3, 65,1-3

Alapige: Ámós 4,4-5

„Menjetek Béthelbe és vétkezzetek, szaporítsátok a vétkeket Gilgálban. Vigyétek fel reggelente áldozataitokat, és harmadnaponként tizedeiteket. Kovászosból gyűjtsatok hálaáldozatot; ajánljatok önkéntes áldozatokat, híreszteljétek; mert így szeretitek, Izráel fiai, azt mondja az Úr Isten.”

Imádkozzunk!

Urunk, Istenünk, a zsoltárossal együtt megvalljuk, hisszük, Te vagy a Teremtő, Alkotó, aki mindent a mindent felülmúló és meghaladó bölcsesség szerint teremtettél, mindent a maga idejében és helyére. Köszönjük, hogy azóta is gondod van világunkra, fenntartod, megőrzöd, a természet folyamatait működteted hatalmaddal és erőddel, szavaddal. Köszönjük Neked, hogy mi magunk is ennek részesei vagyunk, teremtményeid, bár kicsi porszemek, de mégis Hozzád tartozók. Nélküled nem tudnánk sem lélegezni, sem élni, ahogyan olvassuk az igében: *„Benned élünk, mozgunk és vagyunk”*.

De ennél többre teremtettél minket, embereket, azzal tiszteltél meg bennünket, hogy Téged megismerve Téged tiszteljünk. Ahogy a zsoltárban énekeltük: szent helyeden megjelenjünk, és tiszta szívvel Hozzád forduljunk, tiszta kezeket emelve fel, Téged segítségül hívjunk, magasztaljunk és áldjunk. Köszönjük Neked, hogy Jézus Krisztus azért halt meg, hogy ez lehetővé váljon számunkra, hiszen bűnnel szennyezett szívünk, és minden-

NEM MINDEGY, HOGYAN IMÁDOD AZ URAT!

napi vétkeinkkel bemocskolt kezünk nem méltó Hozzád, de az Ő vére – és ez a mi reménységünk – megtisztít bennünket, és ezért minden imádságunkat, énekünket Te kegyelemmel fogadod, mint a Te igazi tiszteletedet.

Köszönjük Neked, hogy a mai nap munkái után is így lehetünk a Te jelenlétedben, a Te színed előtt, és kérhetjük, hogy tedd istentiszteletté együttlétünket! És könyörülj rajtunk úgy, hogy Szentlelked munkálkodjon a mi szívünkben, minden hitből hadd jöjjön! Kérjük, hogy az ígét is Te tedd élővé, hatóvá, szíveket átformálóvá, életeket megváltoztatóvá, és kérünk, hogy elsősorban segíts magunkra alkalmaznunk! Könyörgünk azért is, hogy mindenben, amit mondasz, adj bizonyosságot, és pont ezért kérjük, hogy az engedelmesség lelkével is támogass bennünket, hogy a megértett és elhitt igazságok valódi életté, cselekedetté hadd váljanak bennünk!

Így legyen áldásod együttlétünkön szent Fiadért, Krisztusért!

Amen.

Igehirdetés

Az ezt megelőző versekben Isten a vezetők és a nép életéről, bűneiről beszélt, és ebben a felolvasott 2 versben rátér az istentiszteletükre. Azokról a vezetőkről van szó, akik nagy hatalommal, gazdagsággal bírtak, és akikről nem sok jót olvashattunk. Ámós szóvá tette erőszakosságukat, azt, hogy zsarolással szokták intézni ügyeiket, básáni teheneknek gúnyolta őket mohóságuk, kapzsiságuk és telhetetlenségük miatt. Elnyomták, kifosztották a szegényeket, a bíróságokon lefizették a bírókat, azok pedig hamis ítéleteket hoztak. A most felolvasott 2 versben arról beszélt a próféta, hogy ezek az emberek, akik ennyi bűnt követtek el, akiket ma maffiózóknak neveznénk, hogyan szoktak eljárni Istent tisztelni, áldozatokat bemutatni, bétheli és gilgáli oltároknál megjelenni. Több szempontból is döbbenetes ez a gyakorlatuk, hogy miközben bűnt bűnre halmozva élnek, és viselkedésükkel, életükkel gyalázzák az Urat, közben szorgalmasan eljárnak áldozatokat bemutatni a saját templomaikba, hogy az istenfélő ember szerepében tetszelegjenek. Döbbenetes dolog ez! Nem szokatlan, de döbbenetes. Nem szokatlan, mert nagyon sok ember, és itt hangsúlyoznám, hogy nem csak a nép vezetői, úgy akarják leplezni bűneiket, bűnös életüket, szívüket és ügyeiket, hogy vallásosoknak, istenfélőknek akarnak látszani. Ott vannak a templomban, végzik a különféle szertartásokat, ami Ámós korában azt jelentette, hogy áldozatokat mutattak be, énekeltek, imádkoztak, adakoztak stb. Mindeközben azonban nem vették észre, hogy mennyire el-lentmondásos ez a kettő: az életük és istentiszteletük.

Miért tették ezt? Két céljuk volt.

Egyrészt a nép előtt, az emberek előtt, akik ismerték őket, istenfélő, jámbor, azaz az Úr tekintélyét és hatalmát elismerő embereknek akartak

látszani. Ezt abból tudjuk, hogy Ámós felszólítja őket az 5. versben, hogy híreszteljétek csak, hogy mennyit áldoztok. Külön felszólítja őket erre: „*híreszteljétek; mert így szeretitek, Izráel fiai*”. Dicsekedjétek csak az emberek előtt, hogy mennyi áldozatot mutattok be, hogy mennyit vagytok ott a templomban, hogy minden reggel megjelentek. Mutassátok, hogy megtudják, mennyire féltétek ti az Urat. De miért tették ezt? Azért, mert egy ilyen embernek más a megítélése, mint annak, aki nyilvánosság előtt felvállalja, hogy istentelen. Mert egy olyan vezetőben, hatalommal bíró emberben, aki elismer maga fölött más hatalmat: Istent, jobban megbíz a többség, mint az olyanban, aki szerint senki sem áll fölöttünk, és bármit megtehetünk, amit akarunk, mert nincs isteni igazságszolgáltatás, legfeljebb az emberi jog. Ha egy vezérigazgató, ha egy miniszter, ha egy államférfi istenfélőnek vallja magát, akkor úgy gondol az ember, a nép többsége rá, hogy ez nem fog megengedni azért magának mindent, mert tudja, hogy vannak határok, amiket még ő sem léphet át. Istent féli, tehát azt feltételezik róla, hogy valamennyire a jóra törekszik, és mivel az Úr törvényei őrá is vonatkoznak, ezért igyekszik azok keretén belül maradni, élni. Olyan ember tehát, aki valamennyire kiszámítható, hiszen Isten parancsai jelentenek számára valamit. Értjük, hogy miért akar valaki istenfélőnek látszani a nép előtt? Ha egy vezető még látszólag sem törekszik erre, azzal azt üzeni, hogy bolondnak tartja az egyházhoz tartozókat, és ő csak a maga által kiválasztott dolgokat, személyeket tiszteli és ismeri el tekintélyként. Látjuk, Testvérek, Ámós világosan kifejezi, hogy miért akarnak a magas pozíciókban lévő emberek, még ha csak színlelik is az istenfélelmet, de hívőnek látszani, egyházhoz tartozónak vallani magukat.

És mi volt a másik céljuk az áldozatokkal? Mert az előbbit az emberek felé akarták kommunikálni, hogy mi istenfélők vagyunk, de volt egy másik céljuk is. Az, hogy megbékéljenek Istennel. No, nem azért, mert lelkiismeret-furdalásuk lett volna amiatt a számtalan bűn miatt, amit elkövettek, hanem azért mutattak be áldozatot, hogy elmondhassák: ők megadták Istennek is, ami Neki jár. Furcsa istenképe van az ilyen embernek! Elismeri, hogy Isten létezik, de nem fél Tőle, ez a tudás nem tartja őt vissza számtalan bűn elkövetésétől, viszont valamicske morzsát akar dobni ő is az Úrnak, és ezek az áldozatok ilyenek. Adjuk meg Istennek azt, ami az Istené. Hogyan gondoltak ezek az emberek az áldozatokra? Fizetségként, amiért Isten megbocsátja nekik bűneiket. Mert hogyan gondolkoznak ezek az emberek? Az embereket, bírókat lefizethették, bűneiket így leplezhették, elősegíthették. Ugyanezt gondolták Istenről is. Neki is megadjuk az áldozatokat, az állatokat, amit a törvény előír, és cserébe szabadon vétkezhethetünk, mert az Úr úgyis megbocsát. Micsoda torz gondolkodás ez! Döbbenetes ez a gondolkodásmód, de sajnos nagyon is emberi. Napjainkban

NEM MINDEGY, HOGYAN IMÁDOD AZ URAT!

is számos templomba járó ember célja ez: én megadom, ami Istennek és az egyháznak jár, ők meg hagyjanak engem úgy élni, ahogy én akarok. Én is adok, ők is adjanak. Más szavakkal: hagyjanak szabadon vétkezni. Rendszerben, hogy megmondják, hogy egy-két óra erejéig mit csináljak, de hogy beszéljének a mindennapi életembe, gondolkodásmódomba, az már sok! Napjainkban már nincsenek áldozatok, amikkel lefizessük az Urat, de kitalálunk helyette másféléket, amiket fizetségként adunk Neki. Ilyenekre gondolok, hogy eljárók a templomba – micsoda érdem! Én már gyerekkorom óta templomba járok – hallottam már számtalan embertől, akik érdemként gondolnak erre. Vagy: sokat imádkozom. Adakozom, pénzt fizetek, ennyi legyen elég Istennek! Időként még kitalálunk magunknak különféle jócselekedeteket is, különféle szolgálatocskákat is, amik miatt büszkék vagyunk magunkra, és azt mondjuk: látod, Isten, én még ezt is megtettem Érted! Ilyenre gondolok, hogy szóba állok a szomszédommal, vagy segítek valakinek, hogyha látom, hogy segítségre szorul. Ezeknek nagy érdemet tulajdonítunk, és Isten legyen büszke ránk! Igaz, hogy sokszor szív és hit nélkül tesszük ezeket, de ennyivel elégedjen meg az Úr. És miután ezeknek a formalitásoknak, külsődleges dolgoknak eleget tettünk, azt mondjuk: mindent megadtunk Istennek, amivel tartozunk Neki. Döbbenetes dolog, hogy a bűnös, romlott szív azt hiszi, hogy ilyen „jócselekedetekkel” mennyire lekötelezi Istent magának: Isten ezért tartozik nekem, mert én ezt és ezt tettem. És közben nem veszi észre, hogy csak a lényegét hagyja ki a dolgokból, mégpedig azt, hogy Istent lélekkel és igazsággal, őszintén, teljes életével tisztelje. Mit adhatnánk Neki, ami bármiféle érdemet jelenthetne az Ő szemében, Testvérek? A Szentírás szerint semmit, mert mindenestől fogva bűnösök vagyunk. Ha jót tehetünk, ha Neki engedelmeskedhetünk, az is az Ő kegyelme. És Őt dicsérhetjük, hogy elkészítette a jócselekedeteket, amelyekben járát bennünket.

Mégis hogyan gondolkodtak ezek az emberek? Miért jártak áldozni? Azért, mert tényleg azt hitték, hogy ezzel Istent tisztelik, és ez az emberi önbecsapás egyik nagyon mély verme, hogy az ember nem veszi észre, hogy ez a dolog utálatos Isten előtt, amikor az élete kettévál. Döbbenetes dolog az ige tükrében látni, hogy mennyi mindent istentiszteletnek gondol az ember, mint ezek a vezetők is. Szegényeket kifosztunk, bírókat lefizetünk, erőszakkal veszünk el pénzt, magunkat hizlaljuk, mások éheznek? Nem baj! Megyünk a templomba, és ott áldozatokkal letudjuk. És döbbenetes a vakság, hogy ezt ők istentiszteletnek nevezik. A szóban forgó férfiak tényleg azt hitték, hogy jót tesznek azzal, hogy így tisztelik Istent. Honnan tudjuk ezt? Onnan, hogy Ámósnak kellett felnyitni a szemüket erre. Amit ők jónak gondoltak, azt Ámósnak kellett megmutatnia, hogy mekkora bűn és véték. Isten Ámóst küldte el, hogy kimondja az ő isten-

tiszteletükről az Ő véleményét, ítéletét, hogy istentiszteleteitekkel csak szaporítjátok vétkeiteket. Döbbenetes ez! Egy istentiszteletről, ami Isten dicsőségét szolgálná, ahová azért megy az ember, hogy megalázza magát, és a világ rohanásából kicsit kiszakadva az Úrral foglalkozzon, azt gondolná az ember, hogy ez az istentisztelet milyen kedves az Úr szemében. Mégis azt mondja a próféta által: azt, aminek szentnek, az Urat dicsőítőnek kellene lennie, ti gonoszságokkal és meg nem tért szívetekkel vétékké teszitek. A ti istentiszteleteitek vétkek az én szememben. Nem hogy nem tesztek jót, mikor nekem mutattok be áldozatot, hanem egyenesen szaporítjátok bűneiteket – mondja az Úr. Döbbenetes ellentét áll fenn a között, hogy Isten és ember hogyan tekint egy és ugyanazon áldozatra és istentiszteletre. Az ember elégedett, azt hiszi, megbékélt Istennel, engedelmesen elvégzett minden szertartást, ő jó hívő, és erre Isten azzal szembesíti Ámós által, hogy vétkeztél, nem hogy nem békéltél meg az Úrral, hanem hamis istentiszteleteddel még jobban magadra haragítottad Őt. Nem voltál engedelmes, ne hidd, hogy az Ő akarata szerint jártál el és cselekedtél, hanem azt tetted, ami szíved vágya volt, amit te magad, és nem az Úr szeret.

Ámós prófétának le kellett ezt lepleznie, mert az emberi megítélés csődöt mondott ezen a téren is, az emberi vakság befolyásolja azt, hogyan látjuk istentiszteletünket. Izráel gyermekei úgy gondolták, hogy azzal, hogy Béthelbe és Gilgálba járnak áldozni, az Urat tisztelik, és békében élhetnek Vele. Korábbi igehirdetéseken említettem, hogy mivel bizonyos jólét uralkodott egyes társadalmi körökben, azt gondolták, hogy az Úr áldása van a népükön. És döbbenetes, hogy a bűn valóságát, ami bemocskolta a mindennapjaikat és az áldozataikat is, nem látták meg, hanem Istennek kellett külön rámutatnia, hogy ide figyeljete, amit ti jónak gondoltok, az Isten szemében vétek. Mert a bűnös szív csalárd, becsapja önmagát is, nem képes meglátni saját bűneit.

Valami hasonló vakság vett erőt egy rövid ideig Dávid királyon is, mikor paráználkodott Bétshabéval, és megölette férjét, és közben, mintha semmi sem történt volna, végezte szolgálatát, bíróként döntéseket hozott, eljárta a templomba, és áldozatokat mutatott be, miközben ott volt mindez a súlyos vétek az ő életében. Az ő esetében is az Úr igéje által, amit prófétabarátja hirdetett neki, leplezte le ezt a bűnt. Isten igéjének kellett elhangoznia, megszólalnia, hogy felnyíljon Dávid szeme a bűn meglátására. Ez a vakság volt jellemző tartósan Izráel népére és vezetőire, nemcsak a mindennapi életükkel, hanem istentiszteletükkel kapcsolatban is. És ezért szólok meg az isteni kijelentés, az ige, amely leleplezi a bűnt, és felnyitja, megvilágosítja a vak szemeket.

De miért gondolták, hogy Istennek tetszőek áldozataik? Egyrészt azért, mert az ember mindent meg tud magyarázni, hogy amit tesz, az miért jó.

NEM MINDEGY, HOGYAN IMÁDOD AZ URAT!

Sajnos van egy ilyen hajlam bennünk. Meg tudjuk magyarázni, hogy miért volt jó, amit tettünk. Ha legbelül lelkiismeretünk furdal is, elnyomjuk. Másrészt pedig sokan azt hiszik, hogy ha valamit külsőleg megcselekszenek, azaz őszinteség, Istenbe vetett igaz hit és szeretet nélkül, akkor a lényegét megtették, mert azt hiszik, hogy a cselekedet a lényeg, és nem a szív, nem a lélek. Így volt ez Izráel esetében is. Az áldozataik bizonyos szempontból rendben voltak. Ezt nem lehet tőlük eltagadni. Az áldozatokra vonatkozó mózesi törvényeket elolvassuk azt találjuk, hogy külsőleg mindent, majdnem mindent jól csináltak. Minden reggel mutattak be áldozatot az Úrnak, tizedüket is befizették, hogy legyen miből élniük a papoknak. Az pedig, hogy ezt három naponként tették meg, azt jelentette, hogy beosztották, hogy folyamatosan, minden nap legyen miből élniük Isten szolgáinak. Ez csak egy újabb pont részükre. Többen a kovászos áldozatot kifogásolják, mivel a legtöbb áldozatban nem volt szabad kovásznak lennie. Pedig a 3Mózes 7,13-ban olvashatunk egy olyan hálaáldozatról, amelynek részeként kovászos kenyeret is áldozni kellett. Ezt olvassuk ugyanis: *„A lepényeken kívül kovászos kenyeret is vigyen áldozatául, dicsőítő hálaáldozatával együtt.”* A kovással nem volt itt baj. De itt sokan azt mondják, hogy a bemutatás módját kifogásolhatjuk, hiszen azt olvassuk, hogy gyújtsatok, minthogyha elégették volna ezeket a kenyereket, ami nem volt szokás, de itt valószínűleg csak a bibliafordításunk félreérthető, mert Károli egy olyan héber szót fordított itt gyújtsatok-kal, amit máshol csak áldozatnak fordítottak, tehát nem azt mondja, hogy égessétek el a kenyeret, hanem mutassátok be áldozatul. Lényeg a lényeg, hogy a legtöbb áldozatukat a mózesi törvényeknek megfelelően mutatták be, még az önkéntes áldozatokat is, amelyek nem voltak kötelezőek, hanem szabad volt maguktól, önkéntesen bemutatni. Emiatt úgy gondolták, hogy ők helyesen tisztelik Istent.

Sőt! Még azt is javukra lehet írni, hogy nagy szorgalommal áldoztak az Úrnak, mert ezt sem lehet elvitatni tőlük. Az, hogy minden reggel mutattak be áldozatot, és hogy a tizedet minden harmadik nap bevitték, nagy buzgóságról beszél.

Ha nem tudnánk, hogy kikről van szó, még dicséretre méltó is lenne a szorgalmuk és a serénységük ezeknek az embereknek. Mert gyakran előfordul, hogy a vallásos, azaz nem élő hitű ember szorgalmasabb Isten gyermekeinél. Pál apostol is így beszél népéről: *„Mert bizonyosságot tesz felőlük, hogy Isten iránt való buzgóság van bennük, de nem megismerés szerint”* (Róma 10,2). Pál szorgalmukat, buzgóságukat dicséri, de azt mondja, hogy az nem elég. A szorgalom nem minden, Testvérek.

És itt jutunk el Ámós mondanivalójának lényegéhez is. Istentiszteletünkben nem elég a jó szándék, a szorgalom, a buzgóság, a magunk által

kitalált szolgálati módok és áldozatok, mert mindezek semmit sem érnek, ha nem hallgatunk az Úrra és az Ő szavára, amiben világosan megmondja nekünk, hogyan tiszteljük Őt Neki tetsző módon. Mert mit üzen az egy kívülálló, hitetlen ember számára, hogy valaki 1000 áldozatot is bemutat egy évben, de Isten legkisebb parancsát sem tartja meg? Azt, hogy nem tiszteljük és nem féljük annyira az Urat, hogy Rá hallgassunk, és Neki engedelmeskedjünk! Erről mondta az Úr: *„Vajon kedvesebb-e az Úr előtt az égő- és véres áldozat, mint az Úr szava iránt való engedelmesség? Íme, jobb az engedelmesség a véres áldozatnál és a szófogadás a kosok kövérénél!”* (1Sámuel 15,22) Amikor Pál apostol az ismeret hiányát rója fel népének, akkor itt nem valami elméleti dologról beszél, hanem Isten akaratának nem ismeréséről szól. Arról, hogy Isten szemében az a kedves, hogy ha te ismered az Ő szavát, és a szerint igyekszel hinni, élni és Őt tisztelni. Jézus Krisztus is a samáriai asszonnyal való beszélgetésében, amikor az istentiszteletre terelődik a szó: hol, melyik hegyen kell Őt tisztelni, azt mondja, hogy Isten többet foglalkozik a szívvel, mint a külsőségekkel, hogy melyik templomban. Őt lélekben és igazságban kell elsősorban imádni, a többi külsőség pedig majd ebből fog következni. Isten azt kívánja, hogy Iránta való hálával, szeretettel, félelemmel legyen tele a szívünk, és úgy imádjuk Őt, nem pedig szív nélkül. Régen az áldozatbemutatásnak, ma pedig istentiszteleteinknek egyik célja ugyanis az, hogy a szívünket az Isten és az Ő útjai iránti engedelmességre nevelje, hogy szoktasson minket az engedelmességre. Az istentisztelet nem annak az alkalma, hogy manipuláljam, lefizessem az Urat jócselekedeteimmel, nekem tetsző módon. Ő őszinte odaszánást, engedelmességet vár tőlünk.

Márpedig Izráel népe pont ezzel nem törődött. Mint korábban mondtam, ez abban mutatkozott meg leginkább (a hétköznapi életükön kívül), hogy nem az Isten által kijelölt helyen, Jeruzsálemben mutatták be az áldozataikat, hanem máshol. Amikor Isten ugyanis bevezette Izráel népét Kánaán földjére, ezt parancsolta: *„Hanem azt a helyet, amelyet kiválaszt az Úr, a ti Istenetek minden ti törzsetek közül, hogy az Ő nevét oda helyezze, és ott lakozzék, azt gyakoroljátok és oda menjete. És oda vigyétek egészen égőáldozataitokat, véres áldozataitokat, tizedeiteket, kezeiteknek felemelt áldozatát, mind fogadásból, mind szabad akaratból való adományaitokat, és a ti barmaitoknak és juhaitoknak első fajzását”* (5Mózes 12,5-6). Ez a kijelölt hely Jeruzsálem volt. Az Úr kijelölte Dávid által. Izráel népe ezt az alapvető parancsot nem akarta betartani, nehogy a szomszéd királyság, Júda fővárosába menjen Izráel népe áldozni. Ezért kitalálták, hogy máshol is szabadon áldozhatnak, nekünk nem kell ezt az isteni parancsot komolyan, szó szerint venni, ezért kitalálták, hogy menjenek más városokba. Béthel is híres hely volt, Jákób ősatyának ott jelent

NEM MINDEGY, HOGYAN IMÁDOD AZ URAT!

meg Isten álomban, ott látta az égis éré létráról szóló kijelentést, ott jelent meg neki az Úr maga. Tudjuk jól, hogy Jákób felébredve emlékoszlopot is állított, amely valószínűleg akkoriban még megtalálható volt. Gilgál – amit Ámós említ – szintén fontos város volt. Józsue a néppel együtt, miután száraz lábbal kelt át a Jordán folyón, a folyóból vett 12 követ, és itt, Gilgálban állította fel emlékoszlopokul Isten parancsára. Mindkét hely tehát fontos bibliai eseményekre emlékeztette Izráelt, méltónak látszottak arra, hogy ott tiszteljék az Urat. Csakhogy Isten mást mondott, és ezzel ők nem törődtek. Mindent meg tudunk magyarázni, meg lehet indokolni, de az még nem biztos, hogy megegyezik Isten akaratával.

Többen megkérdeznék Ámóst: tényleg ennyire fontos dolog volt ez? És azt válaszolná, hogy igen. Mert az Úr is majd a kijelölt helyen fogja bemutatni az Ő áldozatát, mikor Jézus Krisztus meghal értünk a kereszten. Azzal, hogy Isten azt a helyet jelölte ki, Krisztusra mutatott, és azt mondta, hogy csak az által az áldozat által fogadok el bármiféle más áldozatot. Krisztus áldozata miatt fogadom el az imádságaitokat, áldozataitokat, szolgálataitokat, és ezért nem volt mindegy, hogy hova megy az ember. Azt képzelik, amennyiben az a céljuk, hogy Istent imádják, amit tesznek, azt nem lehet helyteleníteni. Dehogynem! Mert így az ember megindokolja, hogy Istent akarom imádni, tehát minden, amit teszek, az jó. Nem! Ez nem így működik, hogy amit én kitalálok, az minden jó. Az a jó, ami az Úr akaratával megegyezik, és az Ő parancsai szerint való. Ha én engedelmeskedem, az a jó és Neki tetsző.

Egy másik dolgot is leleplez az Úr a szívükben, amit Ámós így fogalmaz meg: „*mert így szeretitek, Izráel fiai*”. Ezzel pedig azt mondja ki, hogy valójában nem az Urat, hanem saját kívánságaikat, elképzelésüket követték az istentiszteletben. Új istentiszteleti módokat találtak ki, amivel kimondatlanul is azt üzenik: fontosabb, hogy nekünk tetsszen az istentisztelet, mintsem az Úrnak. Isten azonban nem fogadja el ezt tőlük. Ámós által vétkeknek nevezi az ilyen istentiszteleteket, és ezzel mintegy azt mondja: meg kellett volna kérdeznetek engem, és egyszerűen szót kellett volna fogadnotok, figyelembe kellett volna vennetek, ami nekem tetszett, amit parancsoltam; de ti megvetettétek az én szavamat, elhanyagoltátok törvényemet, és azt követtétek, ami nektek tetszett, és a saját képzeletekbeől indultatok ki. Ez nem az, amit én tőletek megkívánok – mondja az Úr. – Amit én megkövetelek, az a feltétlen engedelmesség, nem várok mást, csak a törvényemnek való engedelmisséget. Mivel azonban erre nem vagytok hajlandók – mondja Ámós által –, ezért istentiszteleteitekről ki kell mondanom, hogy azok nem dicsőítik nevemet, hanem csak vétkeiteket szaporítják.

Látjuk tehát, hogy az emberi kívánságoknak megfelelni akarás hogyan torzította el az Úr tiszteletét. Napjainkban is többen vannak, akik

szeretnék az istentiszteleteket modernebbé, a világi ember számára csábítóbbá tenni, hogy még többen jöjjenek be a templomba, mert nekik úgy tetszene. Nem szabad engednünk ezeknek a vágyaknak, mert nekünk nem azt kell keresnünk, hogy mi tetszik az embernek, hanem hogy az Úr mit kíván, hogyan tiszteljük Őt. Jelenlegi istentiszteletünk minden része bibliai igéken alapszik. Itt a gyülekezetben úgy zajlik az istentisztelet első pillanatától kezdve a végéig, ahogyan azt az Úr az igében elénk adja. Nagyon ügyelünk rá, hogy ez így történjék, mert mi az Úr akaratát akarjuk követni, és nem embereknek tetszeni.

Elgondolkodtató, ahogyan Ámós ezt a szakaszt zárja. Ezt olvassuk: „*azt mondja az Úr Isten*”. A név, amivel Isten magát hívja, nagyon beszédes. A Jahve és Adonáj neveket használja itt Isten magára. A Jahve arra emlékeztet, hogy Isten az egyetlen Isten, Ő a VAGYOK, az egyetlen létező. Az Adonáj pedig Urat jelent, aki parancsol, aki fölöttünk áll. Isten arra akarja emlékeztetni ezzel a két névvel népét, Izráelt, hogy valójában Ő az Isten, aki van, és Ő az igazi Úr is. Az izráeliták úgy éltek, mintha saját maguk urai lettek volna, meg mások felett uralkodtak, akiket kihasználtak. Isten azonban felhívja a figyelmüket: rosszul gondoljátok, ti nem urak vagytok, én vagyok az egyedül létező Isten, én vagyok az Adonáj, a ti Uratok. Rosszul látjátok magatokat, mert én vagyok az Úr, és pont ezért nem tehettek mindent saját tetszéseitek szerint, hanem az én akaratomat kellene keresnetek. Egész életeteket át kellene hatnia az irántam való engedelmesség utáni váagnak: a mindennapi életetekben és a vallásos életetekben is ennek kellene meglátszódnia, összefonódnia. Mert ezt jelenti, hogy az Úr olyan követőket keres, akik lélekben és igazságban tisztelik Őt. Lélekben a mindennapokban, az istentiszteleteken, az Úrral való kapcsolatukban; és igazságban, azaz az Ő törvényei szerint az embertársaikkal való kapcsolataikban. Lélekben és igazságban. Az istentisztelet az élettel összhangban dicséri az Urat.

Mindezek után gondolkodjunk el azon, hogy a mi istentiszteletünket hogyan ítélné meg ma az Úr. Nem a külsőségeket – arról már kimondtam, hogy az istentiszteleti rend a Szentírásan alapszik –, hanem személyes istentiszteletünket engedjük megvizsgálni az Úrnak. Lélekből, hittel imádjuk Őt alkalomról alkalomra, vagy csak a külső cselekedeteket tudjuk le mi is őszinte szeretet, imádat és hódolat nélkül? Megszokásból vagyunk együtt, és járunk ide, vagy pedig őszinte hit és hála vezérel bennünket, az a vágy, hogy tiszteljük az Urat? Vigyáznunk kell nekünk is erre, hogy ne megszokásból, szív, hit és figyelem nélkül éljünk az Úrnak, hanem mindig Ő maradjon a legfontosabb számunkra. A Vele való szeretetkapcsolatunknak lehet a megnyilvánulási formája az istentiszteletünk is és az életünk is. Az, hogy milyen a kapcsolatunk az Úrral, tükröződhet ezekben a

NEM MINDEGY, HOGYAN IMÁDOD AZ URAT!

dolgokban, de semmilyen rutinból végzett cselekedet nem helyettesítheti az Úrral való élő kapcsolatot, és nem szabad azt feltételeznünk, hogy azért, mert külsőleg megcselekszem, rendben vagyok az Úrral.

Másrészt Isten azt kívánja tőlünk, hogy teljes valónkat adjuk át Neki. Szívünket, lelkünket, elménket és erőnket. Napi 24 óra legyen az Övé, ne csak fél óra csendesség, 1 órányi bibliaóra vagy istentisztelet vagy más. Mennyire kísért minket a kettős élet? Ámós efelől akar minket elgondolkodtatni. Mennyire kísért az, hogy van idő, mikor az Úrral vagyok; és van idő, mikor dolgozom, vagy családdal vagyok, vagy máshol? Ez nem jó, ha így szétválnak a dolgok az életünkben. Az Úrnak mindenütt ott kellene lennie. Isten nem üzlettársakat keres magának, akik néha Vele vannak, máskor meg nem, hanem olyan embereket, akik állandóan Benne élnek, mint a szőlővessző a szőlőtőben.

Krisztus – Ámós által – megkeményedett szívű emberekhez szólt, ezért mondta azt gúnyosan nekik, hogy menjetek, csináljátok, vétkezzetek áldozataitokkal az Úr ellen. Tudjuk jól, hogy az Úr nem bátorít senkit sem a bűnre. Az Ámós által mondottakkal csak leleplezte a bűnt, és a keményszívűség miatt beszél így, ezzel is kifejezve, hogy mennyire megkeményedtek ezek az emberek a bűnben. Azt mondja, hogy én már nem tudok veletek mit kezdeni, mintha ezt a látszatot akarná kelteni az Úr: „*menjetek..., vétkezzetek*”, mert nem hallgattok a szavamra, megmakacsoltátok magatokat. De tudjuk jól, hogy az Úr minket, gyermekeit másra bátorít, nem a vétkezésre, nem gúnyosan szól hozzánk, hanem arra bátorít, hogy istentiszteletünk legyen az őszinte engedelmesség, a mindennapi élet, a munka, a családdal töltött idő. Az Úr iránti hálának, szeretetnek, örömnek nincs korlátja, nemcsak ezek között a falak között van helye, hanem mindenhol. Azt akarja az Úr, hogy alázzuk meg magunkat igéje, akarata előtt, és az élet szentségével, az odaszánt, engedelmes étellel folytassuk az Ő dicséretét a mindennapokban. Isten Szentlelke vezessen minket ebben, és erősítsen meg a hitből jövő életben és istentiszteletben.

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk Téged, mennyei Atyánk az Úr Jézus Krisztus által, mert igédben mindig világosan és egyértelműen beszélsz. Már őszüleinknek is a teremtés után megparancsoltad az áldozatot, Kain és Ábel is már mutatott be. És ezzel is már Krisztusra mutattál, hogy mi csak az Ő halála által jelenhetünk meg Előtted, tisztulhatunk meg bűneinkből. Korábban, a teremtéskor elrendelted a hetedik napot, amelyet különlegessé tettél, hogy megszenteljük, hogy külön is Téged tiszteljünk, és külön csak Rád figyeljünk, a többi napon is, de mégis elkülönítettél időt a magad számára.

Világosak a Te parancsaid, hogy külön is tisztelnünk lehet Téged. Ez nem rideg kötelezettség, nem muszáj, hanem ha Lelkedtől jön, akkor egy örömteli lehetőség, amellyel tiszta szívből és őszinte hálával dicsőíthetünk mindazért a kegyelemért, jóságért, irgalomért, amelyet felénk mutatsz, amelyeket mi hit által, őszintén látunk, elfogadunk és örvendezünk benne. Kérünk, hogy az ilyen istentiszteletre taníts, szoktass bennünket, erősíts, adj hitet, hogy valóban ne külsőségekben merüljön ki a neved iránti tiszteletünk! Kérünk, hogy hitből hadd fakadjon, és a mindennapi élet szentségével hadd pecsételtessék meg! Ne váljon ketté az életünk úgy, mint az Ámós által említett emberek életében.

Kérünk, ebben is vigyél előrébb bennünket! Juttasd eszünkbe, Szentlelked emlékeztessen minket arra, hogy igaz a Te ígéreted, hogy velünk vagy *„minden napon a világ végezetéig”*, minden nap minden másodpercében, akárhol legyünk, akármit is csináljunk! Kérünk, segíts, hogy amikor cselekszünk, hogy ne embereknek akarjunk tetszeni, hanem Neked szolgálni! Szabadíts meg minket a kísértéseinktől, nemcsak a feledékenységtől, nemcsak attól, hogy Téged elkülönítünk életünk egyes részeitől, hanem a megszokástól is, az őszintétlenségtől, az önbecsapástól!

Köszönjük Neked, hogy istentiszteleteinket igéd szerint tarthatjuk. Kérünk, Urunk, hogy valóban Lelked tegye áldottá azokat! És bár mi magunk nem tudjuk, hogyan esedezzünk és könyörögjünk, köszönjük, hogy a Szentlélek kimondhatatlan könyörgéssel kedvessé teszi Krisztus áldozata által a mi szavainkat Előtted. Köszönjük, Úr Jézus Krisztus, hogy magad is közbenjársz értünk. Magasztalunk azért is, hogy arra készítesz minket, hogy majd az örökkévalóságban minden bűntől megszabadulva Téged dicsőítő módon, tiszta szívből, örökké dicsérjünk. Gyülekezetként is tegyél minket egységessé, hogy egy szívvel, egy szájjal, közös hittel tudjunk Téged magasztalni és dicsőíteni!

Könyörögünk azokért a testvéreinkért, akik testileg nem tudnak itt lenni velünk, de lélekben vagy interneten keresztül mégis Téged magasztalnak. Kérünk, áldd meg őket, adj lelki erőt, hitet elhordozni mindazokat a testi fájdalmakat, amelyek távol tartják Tőled őket!

Áldd meg a nyaralókat, a pihenőket! Kérünk, hogy a testi felüdülés egyben Benned való lelki megerősödés is hadd lehessen! Áldd meg a csendeseket, áldd meg alkalmainkat!

Eléd hozzuk gyászolóinkat is. Te, a minden vigasztalás Istene, legyél az ő erejük, és Te legyél az ő vigasztalójuk!

De könyörögünk népünk és országunk vezetőiért is, a hatalmat viselőkért, akiket annyi lelki támadás és kísértés ér. Kérünk, Szentlelkedet add nekik, adj megtérést, és Szentlelked bölcsessége adjon nekik világosságot döntéseikben!

NEM MINDEGY, HOGYAN IMÁDOD AZ URAT!

Könyörgünk az európai helyzetért is. Eléd hozzuk a háború áldozatait, azokat, akik mindent elvesztettek, szeretteiket is. Kérünk, Te legyél az ő megtartójuk, Szabadítójuk, és kegyelmed szerint a népek vezetőinek adj akaratot, szándékot a béke keresésére! De mi Benned bízunk, Urunk, és nem emberekben, mert Te emelsz fel népeket, és tüntetsz el a történelem során. Te vagy az, aki békét is tudsz teremteni. Rád néznek a mi szemeink!

Kérünk, Urunk, hogy mindennapi dolgainkban is Szentlelked szenteljen meg bennünket! Segíts ne csak megismernünk akaratodat ígédből, hanem meg is cselekedni! Így kérünk, őrizz minket a hitben, kegyelmedben való bizakodás útján, és dicsőítsd meg magadat szent Fiadért, Krisztusért a mi életünkön keresztül is!

Kegyelmedben bízva kérünk, hallgass meg minket!

Ámen.

65,1-3 zsoltár

1. A Sionnak hegyén, Úr Isten, Tied a dicséret,
Fogadást tesznek néked itten, Tisztelvén tégedet,
Mert kérésüket a híveknek Meghallod kegyesen,
Azért tehozzád az emberek Jönnek mindenünnen.
2. Rajtam a bűn elhatalmazék, Terhelvén engemet,
De nagy volta kegyességednek Eltörli vétkünket.
Boldog, akit te elválasztál, Fogadván házádba,
Hogy előtted nagy buzgósággal Járjon tornácodba.
3. Javaival a te házádnak Megelégtettünk,
Szép dolgain te templomodnak Gyönyörködik szívünk.
A te csuda igazságodból Megfelelsz minekünk,
Hallgass meg, Isten, velünk tégy jól, Ó, mi segedelmünk!